

стъпи две крачки нататъкъ, и спрѣ. Наежена като звѣръ, съ почернѣли отъ ненавистъ очи, жената се бѣ изправила предъ него и му хвърли ужасна ругатня на своя езикъ. Той се опомни, и спрѣ смутенъ. Тя отиде при папагала, долепи страни до тѣлото му, утешавайки го съ най-галени думи. Седна отново на леглото, загледана къмъ птицата, забравила мжжѣтъ, който стоеше изправенъ срѣдъ стаята. Когато вдигна глава и го видѣ, изкриви лице, и викна:

— Върви си! Веднага!

Но сега той не можеше да си отиде. Той приближи бавно, гледайки главата на папагала, който се бѣ извърналъ къмъ него, и прочитѣ имъ взаимно не можеха да се откъснатъ, като хипнотизирани, единъ отъ другъ. Главата на животното бѣ особено непоносима — глава на птица, съ клюнъ, изумително приличенъ на носъ, съ мжтно-червени, като копчета очи, съ разтворена уста, сякашъ се смѣеше като човѣкъ. Въ тая усмивка имаше толкова потайна хитрина, извратеностъ и гнѣсота, че той обезумѣ съвсемъ. Това не бѣ птица, то бѣ нѣкакво мистическо същество, неизвестна гадъ, излѣзла внезапно изъ тъм-